

ROK WIARY

Pustynia – kojarzy się najczęściej z miejscem nieprzyjaznym dla człowieka, surowymi warunkami, skąpą roślinnością i brakiem pożywienia. Jest również areną wydarzeń opisanych na kartach Pisma św. Bóg objawia się Mojżeszowi w krzaku gorejącym właśnie na pustyni; Naród Wybrany, zanim wkroczy do Ziemi Obiecanej, prowadzony jest przez Boga przez pustynię; Eliasz po cudzie na Górze Karmel ratuje się ucieczką na pustynię przed gniewem okrutnej królowej Izebel; na pustyni św. Jan Chrzciciel wzywa do nawrócenia; kuszenie Jezusa również ma miejsce na pustyni.

Pustynia jawi się jako symbol drogi. Wędrówki pełnej różnego rodzaju niebezpieczeństw i trudności. To czas odosobnienia, gdzie człowiek doznaje duchowej odnowy, oczyszczenia i przygotowuje się na spotkanie z Bogiem. Pustynia to także wyraz tęsknoty za koczowniczym, pasterskim trybem życia, który uświadamia człowiekowi, że jest tylko wędrowcem, pielgrzymem zmierzającym do Boga – jedyne Pasterza. Wprost sens doświadczenia pustyni, wyraża Księga Ozeasza, gdzie Bóg mówi o Izraelu jako o swojej oblubienicy, którą z miłości wyprowadza na pustynię: *chcę ją przynęcić, na pustynię ją wyprowadzić i mówić do jej serca (Oz 2, 16)*. Pustynia może więc stać się darem samego Boga i przestrzenią duchowej przemiany.

Rozpoczynając Wielki Post chcemy świadomie przeżyć ten czas. Niech przykład Chrystusa, odnoszącego – na pustyni – zwycięstwo w konfrontacji z Szatanem, będzie natchnieniem do wędrówki przez *pustynię* naszego serca. Podejmij trud nawrócenia i walki z grzechem i złymi przyzwyczajeniami słysząc słowa Zbawiciela: *Nie samym chlebem żyje człowiek (Łk 4, 4)*.

Autorzy projektu